

Học Viện Quỷ Dị

Contents

Học Viện Quỷ Dị	1
1. Chương 1: Người Chết Đi Sống Lại	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3: Tiếng Tim Đập Trong Phòng Bệnh	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5: Áp Lực Trắng Đen*	11
6. Chương 6: Bi Thương Đền Nén	14
7. Chương 7: Rơi Vào Tiếng Lòng	17
8. Chương 8: Chiếc Chìa Khóa Hoen Rỉ	21
9. Chương 9: Thập Tự Giá Trên Tầng Thượng	24
10. Chương 10: Mạng Tình Yêu Đi Chết	26

Học Viện Quỷ Dị

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, kinh dị, đen sẫm, bất luân chi luânEdit: MèoBeta: NhãDiễn viên: Lý Tại Chân; Kim Cơ Phạm ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-quy-di>

1. Chương 1: Người Chết Đi Sống Lại

Rạng sáng ba giờ im ắng đến đáng sợ, trong căn phòng PC có bóng từng người đơn lẻ đang ngồi thức đêm, bọn họ phần lớn đều yên lặng, có người thì mạnh mẽ gõ bàn phím chơi game trên internet, không thì lại nhàn nhã tập trung nhìn chăm chăm bộ phim điện ảnh nào đó trên màn hình máy tính.

Không chú ý sẽ không phát hiện trong góc còn có một người như vậy.

Hắn một thân màu xám, đeo kính màu đen, như một thiếu niên nghiện game rất bình thường.

Ngơ ngác ngồi thật lâu, mới chậm rãi mở trang internet.

Nhanh nhập tài khoản và mật mã. Màn hình chuyển sang một màu máu tanh. Trong bóng đêm, hần lộ ra khuôn mặt trắng bệch đáng sợ. Ánh mắt mang dày đặc hận thù, móng tay thật dài đỏ sẫm đâm vào chính

huyết thái dương của mình.

“Trò chơi phải bắt đầu rồi.” Từ góc nhìn, hắn khước miệng nhếch lên nụ cười nửa miệng tựa tiểu phi tiểu.

Lướt thật nhanh trên bàn phím, tràn đầy mong chờ.

Sau hai giờ, sắc trời dần sáng lên. Hắn đứng dậy ra khỏi phòng.

Đến ngã tư cuối đường, rẽ vào một đường hầm chật hẹp, cuối cùng bị bóng đêm nuốt trọn.

Internet chính là máy móc.

Trên trang web một email đang được gửi không ngừng hiện lên con số đếm ngược.

00:30.....

00:20.....

00:10.....

00.00.....

Email đã gửi đi.

Trò chơi đã bắt đầu rồi!

2. Chương 2

Tại Chân..... Tại Chân.....

Ai? Ai đang gọi tên của cậu.

Thanh âm sao lại quen thuộc như thế, lại cách xa như thế.

Là ai?

“Lý Tại Chân! Cậu lại trong tiết của tôi ngủ gật! Nếu muốn học lại thì nói cho tôi là được rồi!” cậu lại ngủ gật trong tiết Triết.

Bất đắc dĩ đứng lên, vô lực giải thích.

Giáo viên Triết học là người cổ hủ, nhìn Tại Chân không vừa mắt, đương nhiên cậu cũng không đem ông để vào trong mắt, cậu cũng biết ông già bạo thủ này sẽ không dễ dàng buông tha cho mình.

Kết quả là ngày mai trước khi đến lớp phải nộp báo cáo bài tập.

Hazi ~

“Tại Chân này.”

Tan học, Tại Chân vừa ra khỏi phòng đã bị gọi lại.

“Hử. Có chuyện gì vậy Tích Tiệp?”

Là một bạn học cùng giờ Triết học, đại học GY học sinh giỏi khoa luật, Hoàng Tích Tiệp.

“Giáo sư không phải bảo cậu ngày mai phải nộp báo cáo sao? Đây là bài ghi chép có liên quan.” Hoàng Tích Tiệp then thùng từ ba lô lấy ra một quyển vở, con gái đúng là rất thích mấy cái loại tranh hoạt hình này.

“Cảm ơn.” Tại Chân lịch sự nhận lấy. Tùy tiện bỏ vào ba lô của mình, hướng thư viện đi tới.

Trong không trung ánh sáng rực rỡ còn lưu lại đã nhuộm một màu đỏ sậm, vừa xuất hiện lại lẳng lặng biến mất.

Tại Chân..... Tại Chân..... Cậu còn nhớ chứ? Cậu đã nói cậu sẽ vĩnh viễn không giận tôi, cậu còn nhớ chứ.....

Là ai?

Nhớ rõ cái gì?

Tại Chân rất muốn nghe rõ ràng hơn, nhưng thanh âm giống như chưa bao giờ xuất hiện mà biến mất.

Mở to mắt.

Thì ra là mộng.

Nhưng sao mình..... lại trong thư viện ngủ gật.

Tại Chân nhìn xung quanh không bóng người, thư viện lớn như vậy ngoại trừ các giá sách được sắp xếp chỉnh tề, chỉ có mình cậu.

Nhìn cả tòa nhà rộng lớn u ám, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào là ánh sáng duy nhất mà Tại Chân có thể dựa vào.

Đương nhiên còn có di động.

Đúng rồi, còn có di động!

Tại Chân lấy điện thoại, đã 23:12. Trễ thế này.

Nhưng, sao không có tín hiệu! Sao lại như vậy?!

Cậu khởi động lại máy, một tiếng vang lớn bên tai truyền đến. Dựa vào tiếng động có thể đoán được nhiều sách được sắp xếp nghiêm chỉnh rơi khỏi giá sách.

Tò mò nổi lên, Tại Chân nường theo ánh trăng yếu ớt sờ soạng tới nơi phát ra tiếng động.

Di động bật lên, sáng hơn được một tý.

Rơi khỏi kệ là sách triết học, hơn nữa giá sách không nghiêng, mà sách có thể rơi trên mặt đất.

Có chút lo sợ, cậu chậm rãi bước đến, phát hiện giá sách không bị gì cả, cơ bản là sách trên giá không thể nào rơi xuống được

Rầm!

Có gì đó trong lối đi nhỏ giữa hai giá sách rơi thẳng rồi ngã xuống.

Là một người.

Đúng hơn là thi thể.

Hoàng Tích Tiệp!

Cả người ngã chồng lên đồng sách, mái tóc dài thẳng che khuất nửa mặt, để lộ con mắt mở to kinh hoàng, vẻ mặt sợ hãi. Hai tay trước ngực ôm thật chặt một quyển sách gì đó. Tất cả chỉ nhìn thấy một màu sắc đỏ sẫm.

Tại Chân nhất thời ngẩn người. Ngơ ngác đứng tại chỗ.

Từ từ, Tại Chân ngửi được trong không khí một mùi đậm đặc hỗn loạn. Cúi đầu nhìn Hoàng Tích Diệp, từ sau gáy, mái tóc buông xõa, chảy ra chất lỏng sền sệt màu đỏ tươi, theo sàn nhà bóng loáng chảy xuống, từ sàn nhà đến khe hở, chảy tới bên chân Tại Chân.

Là máu. Còn rất mới.

Lúc này điện thoại của cậu nhận được một tin nhắn.

Là bưu kiện nhắc nhở.

Tại Chân lạng tay để trên nút phím bên trái điện thoại.

“Cậu vĩnh viễn cũng không được giận tớ nha.... ”

Người gửi tin dĩ nhiên là....

Kim Cơ Phạm.

3. Chương 3: Tiếng Tim Đập Trong Phòng Bệnh

“Em nói là thật?” Lý Tại Tinh kinh ngạc nhìn đứa em đang nằm trên giường bệnh, không thể tin những gì vừa mới nghe.

“Cả em cũng không dám tin, Cơ Phạm cậu ta..... ” Tại Chân nắm chặt di động, nhìn lại tin nhắn kia, đúng là ngữ khí của Cơ Phạm, nhưng mà....

“Kim Cơ Phạm đã mất hơn hai năm. Cùng với chiếc xe rơi xuống vách núi, xe còn nổ mạnh, ngay cả thi thể chỉ còn lại tro tàn thôi.” Tại Tinh bất đắc dĩ lại nhắc tới sự thật này, không dám nhìn thái độ của em trai, vì mỗi lần nhắc đến sự cố của người này, Tại Chân đều nhìn không được ghen ngào.

“Chị. Nhiều lúc em thấy, nếu không phải vì em, Cơ Phạm sẽ không chết ...” Tại Chân ngơ ngác nhìn sàn nhà trắng toát, trong mắt hiện lên khuôn mặt của Cơ Phạm.

“Tại Chân, đó là chuyện ngoài ý muốn. Em không cần phải tự trách mình.”

“Có lẽ vậy.” Tại Chân nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cậu biết nếu không phải lời nói ngày đó của cậu, có lẽ Cơ Phạm sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng, chuyện này, cậu đem nó chôn vào trong tim, khiến nó thành bí mật của riêng cậu và Kim Cơ Phạm.

Tại Chân.....Tại Chân..... Tổ mới phát hiện lúc cậu cười nhìn thật đẹp.

..... Ha ha.....

Lại là âm thanh này, rốt cuộc cậu là ai?

“Lý Tại Chân?” Cô y tá nhẹ nhàng đánh thức Tại Chân đang nhợt nhạt ngủ.

“Chuyện gì?” Tại Chân xoa xoa đôi mắt hỏi.

“Mời ngài vào văn phòng bác sĩ làm kiểm tra, nếu như không có gì đặc biệt, thì có thể xuất viện.”

Chờ sau khi y tá rời đi, Tại Chân gọi điện cho Tại Tĩnh, chuẩn bị đến văn phòng bác sĩ. Xuống giường nhìn thấy rơi trên mặt đất rơi một thẻ y tá, Tại Chân nhặt lên xem.

Xuân Vũ. Xem hình trên thẻ thì chính là y tá vừa mới vào đây.

Tại Chân đem thẻ bỏ vào túi, đi đến văn phòng bác sĩ. Tiến hành kiểm tra hết nửa giờ, nhưng kết quả thật khiến người ta cao hứng.

“Tại Chân, thay quần áo đi, chúng ta về nhà.”

Tại Chân nghe lời, tay dứt vào trong túi đựng trúng cái thẻ.

“Chị, chị lên xe trước chờ em chút.” Tại Chân cười cười nhìn Tại Tĩnh, đi khỏi phòng bệnh.

“Xin hỏi, y tá tên Xuan Vũ ở đâu?” Tại Chân đến chỗ bàn hướng dẫn, nhẹ giọng hỏi.

“Xuân Vũ hả. Vừa mới đi sắp xếp phòng bệnh rồi. Có chuyện gì sao?” Y tá trưởng trả lời.

“À. Đây là cửa cô ấy làm rót.” Tại Chân để thẻ công tác đặt trên bàn, nói lời từ biệt rồi rời đi.

Tại Chân thay quần áo xong, tiến đến thang máy, đi qua một hành lang bệnh viện thật dài, thang máy ở cuối hành lang.

Cậu đột nhiên nghe được tiếng dích, dích, dích từ căn phòng bệnh bên cạnh truyền ra. Cửa phòng bệnh đóng khít, trên cửa không có tên, có lẽ không có bệnh nhân.

Không hiểu như thế nào, Tại Chân tay không tự giác chạm vào cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy nó ra.

Phòng bệnh không bật đèn, một mảnh tối đen, chỉ có bộ dụng cụ chuyên dụng chữa bệnh lóe ánh sáng màu cam.

“Không có ai.” Tại Chân nhẹ giọng than thở.

Thời điểm cánh cửa sắp đóng lại, Tại Chân nghe được trong phòng bệnh có tiếng đồ vật đổ vỡ. Cậu lại đẩy cửa, đồng thời lúc đó. Đèn điện trong phòng đồng loạt sáng lên cứ như được điều khiển từ trước.

Tại Chân thấy rõ cảnh tượng trong phòng.

Là một người! Chính là y tá tên Xuân Vũ kia.

Cô ấy bị vải cột lấy tứ chi, miệng cũng bịt lại bằng một miếng gạc lớn. Trên cánh tay cùng khuôn mặt bị gấn đầy ngân châm, bộ đồng phục y tá thuần trắng đầy vết máu loang lổ.

Trên người còn gắn bộ cảm khí truyền mạch, tim đập, mạch đập, tâm dẫn, các bộ dụng cụ hiển thị trên màn hình không sót cái gì.

Nhìn thấy Tại Chân, tứ chi bị trói buộc liều mạng giãy dụa, cánh tay đụng đến xe đẩy bên cạnh, làm đổ bình thủy tinh trên xe, một chất lỏng sền sệt màu vàng đổ trên người Xuân Vũ, chất lỏng tiếp xúc với làn da, tỏa ra khói màu trắng. Xuân Vũ trợn to hai mắt lộ vẻ đau đớn.

Tại Chân ngửi được một mùi vị gay mũi nồng đậm.

Là a-xít sun-phu-rit.

Tại Chân trong lúc nhất thời không biết phải làm gì.

Gọi người.

Tại Chân há miệng, không nói được lời nào. Vì cậu nhìn thấy cả người Xuân Vũ ngã xuống, làn da như bị thổi rữa từng mảng màu đen bị đốt cháy, con người rơi xuống sàn vừa vặn bị ống tiêm đâm vào.

Dụng cụ bên cạnh phát ra âm thanh títtít chói tai.

Con số trên máy không ngừng giảm xuống, khúc gấp rút cực biến thành một đường thẳng.

Đã chết.

Tại Chân hoảng sợ rời khỏi phòng bệnh, ánh mắt ngơ ngác. Đúng lúc này tiếng chuông tin nhắn quỵ dị lại vang lên trong túi áo.

“Bộ dạng của cậu khi cười thật đẹp.”

4. Chương 4

Tại Chân một mình ở nhà vô thức bước đến lấy quyển sách được giấu trong giá, Tại Chân không thể quên những chuyện vừa qua. Trong lòng cậu có cảm giác, những chuyện gần đây nhất định đều có nguyên nhân.

Nhưng, ai là người khởi xướng?

Tại Chân lặng lẽ nhìn chăm chăm khuôn mặt đang tươi cười trong sáng trước mắt.

Cơ Phạm, là cậu sao?

Là cậu đang trách mình sao?

Đáp lại chỉ là tiếng tim đập lặng lẽ.

Đúng là, làm sao có thể là Cơ Phạm chứ. Tại Chân suy nghĩ rồi cười.

Trong ấn tượng của mình, Cơ Phạm thiện lương như vậy, luôn tươi cười ấm áp như vậy, sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn được, tuyệt đối không phải Cơ Phạm.

Tại Chân ôm sách, chậm rãi ngã vào ghế sa lon, nằm ngủ. Khóe miệng trước sau vẫn lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Hiện giờ, cậu chỉ có thể trong mộng nhìn thấy người bạn tốt ngày xưa.

Tại Chân..... Tại Chân.....

Cơ Phạm? Là tiếng của cậu sao?

Tại Chân..... Không được ở sau lưng tôi tìm người khác.....

Cơ Phạm!

Tại Chân từ trong mộng đột nhiên bừng tỉnh. Chuông cửa bên ngoài réo lên.

Tại Chân sững sốt vài giây, đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa là một cô gái lạ mặt, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, dưới chân đi đôi dép lông nhung ngộ nghĩnh.

“Xin chào! Tôi là người ở tầng trên mới tới. Tên là Lý Phỉ Vân.” Phỉ Vân lịch sự chào hỏi.

“Nga. Xin chào! Tôi là Lý Tại Chân.”

Thì ra là hàng xóm mới.

Phỉ Vân đưa cho Tại Chân một cái hộp, nói: ” Đây là mẹ tôi làm tặng cho cậu, xem như lễ gặp mặt.” Nói xong tươi cười sáng lạn.

Tại Chân tiếp nhận, “Cám ơn.”

Phỉ Vân sau khi rời đi, Tại Chân mở ra lễ hộp, bên trong là món dưa chua trông khá ngon. Cậu mở ra ăn một miếng, rất có hương vị gia đình. Nhớ tới Cơ Phạm thích nhất là ăn cơm với dưa chua.

Mình tại sao lại nhớ chuyện cũ? Tại sao lại nhớ tới Cơ Phạm.

Tại Chân đem dưa chua bỏ vào tủ lạnh. Lấy quần áo rồi vào phòng tắm.

Đang lúc cậu chuẩn bị đóng cửa, một tiếng hét vang thật lớn, bóng người hiện ra.

Là một cô gái từ trên lầu bị sợi dây thừng thít chặt cổ, từ trên cao rũ xuống.

Cô gái đưa lưng về phía Tại Chân, hai tay nắm lấy dây thừng quanh cổ, hai chân trong không chung không ngừng dẩy dựa.

Tại Chân nhận ra đôi dép lông nhưng hình Doremon.

Chẳng lẽ.....

đây.

Trong đầu Tại Chân không ngừng hiện lên những chuyện kỳ lạ xảy ra gần

Cô gái không ngừng giãy dụa, bởi vì cổ bị thít chặt, tiếng kêu gào trong miệng thốt ra biến thành từng tiếng rên rỉ thê lương.

Thân thể trong không trung liên tục lắc lư, hai chân vô lực như muốn bám trụ vào cái gì đó. Cảm giác đang đứng trước bờ vực của sự sống và cái chết.

Một loại sợ hãi từ phía sau Tại Chân kéo tới, cậu không thể như vậy, không thể nhìn sinh mệnh ở trước mắt cứ như vậy biến mất mà mình cái gì cũng không làm được.

Cậu phải cứu cô ấy!

Tại Chân thân thể vươn ra ngoài cửa sổ, đưa tay hướng tới thân thể đang lắc lư của Lý Phỉ Vân, nhưng, còn thiếu một chút, thật sự, chỉ còn thiếu một chút.

Tại Chân dùng tay trái bám chắc bên cạnh cửa sổ, tay phải cố sức vươn ra ngoài, dùng hết sức lực của bản thân muốn chạm đến người đang hấp hối trước mặt.

Nhưng, đang lúc tay Tại Chân vừa mới chạm đến góc áo Lý Phỉ Vân, dây thừng vẫn đang trói chặt rất cực không chịu sức nặng của một người, đứt ra.

Đột nhiên, không còn xiềng xích khiến người ta hít thở không thông, nhưng lại lập tức mất đi thứ gì đó có thể bám víu, từ trên cao như vật thể tự do rơi xuống.

lớn.

Rất nhanh, Tại Chân nghe được, từ dưới lầu truyền đến một tiếng vang thật

Cậu cúi đầu, nhìn Lý Phỉ Vân giống như búp bê tuyệt vọng bị nghiền nát ngã trên mặt đất, bốn phía tràn đầy một màu máu gai mắt.

Tại Chân bất thành linh ngã ngựa trên sàn phòng tắm.

Thì ra, mình lại bất lực như vậy.....

Nhớ tới điện thoại đang sặc đặt trong phòng.

Sau khi tiếng chuông dừng hẳn, trên màn hình hiển thị một tin nhắn mới.

Người gửi vẫn là Kim Cơ Phạm.

“Không được một mình ra ngoài chơi nha.”

5. Chương 5: Áp Lực Trắng Đen*

Tại Chân.....Tại Chân.....

Cơ Phạm, Cơ Phạm.....

Tại Chân.....Cậu đàn ghi-ta đoạt giải, chúc mừng cậu.....

Cơ Phạm.....

Đỉnh ——

Tiếng đồng hồ báo thức liên hồi đem Tại Chân từ trong mơ kéo trở về.

Tại Chân sau khi tỉnh lại hoàn toàn không nhớ rõ nội dung trong giấc mơ, chỉ nhớ nó có liên quan đến Cơ Phạm.

Đây là lần thứ mấy lại mơ thấy cậu ấy? Mỗi lần mơ đều rất chân thật, tỉnh lại đều quên hết.

Rời giường rửa mặt, Tại Chân nhìn mình trong gương, vẻ mặt tái nhợt.

Lúc cậu đang chuẩn bị ra ngoài, di động trong túi áo liên tục rung lên, cuộc gọi đến là Tả Tả —— một tiền bối ở trường học trước của Tại Chân.

“Tiền bối.” Tại Chân bấm nút trò chuyện.

“Tại Chân hả. Gần đây có khỏe không?”

“Có. Tiền bối thì sao?” Tại Chân vừa trả lời, trong lòng cảm thấy thật chua xót, kỳ thật một chút cũng không ổn.

“Cũng không tệ lắm. Đúng rồi. Cuối tuần có buổi diễn tấu, tôi muốn mời cậu và Tại Tinh tới nghe, không biết hai người có thời gian không?” Tả Tả đưa ra lời mời.

“Tốt. Bọn em nhất định đi.”

“Tốt lắm, hôm nay giữa trưa cậu tới phòng đàn, chị đưa vé cho cậu.”

“Được. Cảm ơn tiền bối.”

Cúp điện thoại đi, Tại Chân cố gắng quên hết, nở nụ cười tươi, ra khỏi nhà.

Giữa trưa, Tại Chân đến phòng đàn. Vì ở Trung Quốc, cơ bản không có người luyện đàn, trong tòa học nhạc không lấy một tiếng động, yên lặng đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Tại Chân nhẹ nhàng chậm rãi đi trên cầu thang, cọc, cọc, cọc. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình. Tới phòng học Piano, cũng không thấy Tả Tả đâu.

Chắc do phải chuẩn bị cho buổi diễn tấu, nên đến muộn, Tại Chân suy đoán.

Đi dạo trong căn phòng.

Tòa học nhạc nằm một góc của trường học, gần ngọn núi sau trường, quanh năm được cây cối che khuất, nên rất lạnh.

Tí tách, tí tách.

giọt.

Tại Chân nghe được tiếng nước nhỏ giọt. Có tiết tấu, đều đều, một giọt một

Tại Chân nhìn xung quanh, muốn tìm ra nơi phát ra tiếng động.

Thì ra là bình nước khoáng trên bàn bị đổ, mà bình không đầy nắp, nước liền dọc theo mặt bàn, nhỏ xuống.

Tại Chân trong lòng nhẹ nhàng thở ra, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, khiến thần kinh cậu cảm giác nặng nề.

Có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều. Tại Chân an ủi chính mình, thuận thế ngồi xuống trước Piano. Nhưng không phát ra tiếng động bên dưới đàn piano. Đồng dạng cũng là tí tách, tí tách, tí tách.

Tại Chân vươn tay phải lướt trên phím đàn, ấn xuống.

Đông.

Piano phát ra âm thanh sâu muộn, tựa như tiếng huyền cầm.

Tại Chân nghe thanh âm rầu rĩ, mất đi hứng thú đối với Piano.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một.

Tại Chân không nhận được bấm điện thoại gọi cho Tả Tả. Nhưng kỳ lạ thanh âm lại từ phía thùng piano truyền ra.

Điện thoại di động của tiền bối bên trong piano?

ra.

Tại Chân để điện thoại vào lại trong túi, đi đến, dùng sức mở ra thùng piano

Đột ngột.

Tại Chân dùng tay che miệng lại, ngăn không cho mình kêu lên.

Bên trong piano là Tả Tả ——— Tả Tả bị tách rời.

Tứ chi bị cắt đứt, đặt ngăn nắp ở bên trái, thân hình phần lưng được đặt hướng ra bên ngoài, đầu hướng bên trái, ánh mắt mở to, tầm mắt nhìn chăm chăm Tại Chân. Thẳng tắp, không thể trốn tránh.

Tóc của Tả Tả tán loạn, vướng một chỗ với cây đàn,. Quần áo trên người bị máu thấm qua, nhìn không rõ màu sắc ban đầu, có nhiều chỗ, máu đã đọng thành vầy màu đen thật mỏng, nhưng miệng vết thương trên thân thể chưa khép lại, màu máu đỏ tươi vẫn không thể cầm lại thấm ra bên ngoài. Toàn bộ bên trong piano bị nhiễm một màu máu đỏ, máu theo khe hở dưới đáy piano, nhỏ giọt trên sàn nhà, tạo ra hình dạng tử vong.

Tại Chân hít thật sâu, muốn cho mình bình tĩnh trở lại, cũng không nghĩ đến, một cổ ghê tởm từ trong lòng mạnh mẽ muốn ra. Mỗi một lần hô hấp, trong không khí hỗn loạn đều nồng đậm một mùi máu tươi.

Tại Chân nhìn thân thể bị cắt rời, huyết nhục mơ hồ. Nhẫn nại bám trụ vào piano, khẽ hạ thắt lưng, nôn, tựa như muốn đem toàn bộ nội tạng bên trong nhổ ra.

Tại Chân nôn xong, lấy điện thoại ra chuẩn bị ấn dãy số, di động đột nhiên run lên, một tin nhắn được gửi tới.

“Chúc mừng cậu.... ”

Kim Cơ Phạm.

Tại Chân nhìn tên người gửi tin, ngồi bệt trên mặt đất.

dính.

Máu từ piano chảy xuống sàn nhà, chảy tới tay cậu, lạnh như băng, dính thật

6. Chương 6: Bi Thương Đè Nén

Đã trải qua nhiều chuyện kỳ quái như vậy, trong lòng Tại Chân khó chịu không vui.

Vì cái gì? Vì cái gì?

cậu.

Từng chuyện, từng màn kịch, từng người; rất chân thật phát sinh trước mắt

“Tại Chân. Không cần nghỉ nhiều như vậy, nếu đã ra ngoài thì cứ vui vẻ đi.” Thừa Huyền cầm một cốc coca ngồi bên cạnh Tại Chân.

chút.

Tại Chân biết, bọn họ dẫn cậu ra ngoài để chơi, muốn cho cậu vui vẻ một

Được rồi. Để ý nhiều làm gì.

Trong KTV thật nhộn nhịp và vui vẻ.

“Thưa, đây là đồ ăn của ngài.” Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng mở cửa, mang theo đồ ăn trên xe đẩy đặt lên bàn, “Tôi là nhân viên phục vụ số 024 Lê Lê, còn

cần gì mời ả chuông phục vụ, mời ngài dùng ngon miệng.” Nhân viên phục vụ lịch sự rời đi.

Một đám người vì đồ ăn mà ầm ĩ hẳn lên.

Tại Chân.....Tại Chân.....

Lại là cậu? Vì sao luôn quẩn quít lấy tôi?

Tại Chân..... Tại Chân..... Lần sau lại như vậy, chúng ta sẽ cùng khiêu vũ, biết không!

Khiêu vũ! Cậu rốt cuộc là ai? Vì sao luôn nói những lời kỳ lạ như vậy?

Mình là ai? Cậu đoán xem.....

Lần đầu tiên, người trong giấc mơ trả lời cậu.

Tại Chân cố gắng muốn nghe rõ tiếng nói của người nọ, nhưng lại tĩnh.

Nhìn thời gian, trời đã sắp sáng rồi. Trước đó trên salon âm ĩ tranh cãi, giờ chỉ còn tiếng hít thở an tĩnh, những người kia vừa nãy còn rất nhốn nháo giờ thì nằm la liệt trên ghế salon.

Tại Chân đứng dậy, đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng vén một góc rèm. Bầu trời bên ngoài là một màu xám mờ mờ, xen giữa đêm tối và ban ngày, mang một màu sắc không được tự nhiên. Giống như Cơ Phạm cũng rất thích màu xám, tựa như màu xám bạc thuần khiết của ánh trăng.

Làm sao lại, nghĩ đến cậu ấy rồi?

Tại Chân lắc đầu, muốn hình ảnh Kim Cơ Phạm cũng biến mất đi, nhưng lại là vô ích.

Tại Chân quay đầu nhìn mọi người vẫn đang ngủ say.

Kệ đi, đi một mình là được rồi.

Ra khỏi cửa, xuyên qua hành lang, rẽ phải.

Ngay chỗ rẽ, Tại Chân không cẩn thận đụng vào một người. “Thật xin lỗi....

. ” Tại Chân ngẩng đầu giải thích, người bị đụng vào đã không thấy đâu, trong thoáng chốc chỉ nhìn thấy cái bóng đi vào ngã rẽ rồi biến mất.

Hắn là, không vấn đề gì đi.

Tại Chân không suy nghĩ nhiều, xoay người vào toilet. Có phòng trống, cánh cửa đang mở, cậu không chút suy nghĩ đi vào. Đang muốn giặt nước, lại gặp sự cố.

Nước như bị cái gì ngăn cản, Tại Chân ấn lại vài lần nút xả nước, kết nước chả ra tiếng vang bị bóp nghẹt, cái gì cũng không thấy.

Chẳng lẽ bị hỏng?

Tại Chân mở cánh cửa trong phòng vệ sinh, đang muốn gọi người tới, phía sau đột nhiên phát ra tiếng động thật lớn.

Cái gì đó từ trong thùng nước bắn ra ngoài, làm vỡ cả kết nước, giống như đang chất chứa oán niệm, văng ra xung quanh.

Tại Chân sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

Không phải là nước, mà là máu loãng. Mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt, một sắc đỏ.

Máu loãng trên mặt sàn kết thành từng vũng, còn mang theo những khối vật mang màu đỏ tươi nhỏ bằng khoảng ngón tay. Tại Chân cẩn thận ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào vật thể, cẩn thận đánh giá.

Là thịt. Từng khối từng khối, không đều nhau. Như là bị băm thành từng mảnh, không đều trộn vào nhau.

Cuối cùng, kết nước cũng ngừng tuôn ra, không gian yên lặng chỉ có tiếng nước nhỏ từng giọt, từng giọt rơi bên cạnh bồn cầu.

Tí tách ———- Tí tách ———-

Va chạm trên sàn nhà được làm bằng đá cẩm thạch.

Tại Chân nhìn thấy rơi bên cạnh bồn cầu có một tấm thẻ, liền cố gắng lấy dùng khi khó khăn nhắc bước chân, đi đến.

Cậu nhặt lên, còn chưa kịp nhìn đến nội dung trên tấm thẻ, ánh mắt nhìn thấy ở đó đáng sợ tới mức đồng tử nở to.

Trong thùng nước....

Có cái gì.....

Một đầu người con gái bị ngâm trong máu loãng, đầu bị cắt đứt từ cổ, phía dưới đầu mơ hồ có thể nhìn thấy cần cổ không chỉ có thịt mà còn có xương trắng chưa hoàn toàn đứt hẳn, cương cột cùng mái tóc đen vươn ra quấn lại vào nhau cùng một chỗ.

Tại Chân sợ ngây người. Tiếp theo là một trận nôn khan. Siết chặt tấm thẻ trong tay trên đó có dòng chữ “024 Lê Lê”

Trong căn phòng, trên bàn, tiếng chuông điện thoại của Tại Chân vang lên. Có người ban đầu tỉnh lại, tưởng đồng hồ báo thức, vì thế cầm lấy tùy tiện dè xuống một nút, rồi thuận tay ném trên ghế salon, thời điểm giữa cảnh trong mơ và hiện thực tựa như giống nhau.

Điện thoại di động nằm trên ghế salon trước khi tối hẳn đi, hiện dòng chữ ‘Kim Cơ Phạm gửi tới’.

“Lần sau lại muốn, liền phạt cậu khiêu vũ nha.”

7. Chương 7: Rơi Vào Tiếng Lòng

Tích tắc..... Đồng hồ từng giây từng giây cứ trôi qua.

Tại Chân trên giường trở mình, trần trọc liên tục, thật lâu vẫn không thể ngủ.

Chỉ cần nhắm mắt lại, gương mặt Cơ Phạm liền xuất hiện trong đầu, từng cái nhăn mày, từng nụ cười đều chân thật như thế, giống như cậu ấy chưa bao giờ rời đi.

Nhưng là.....

Từ lần đó, sau khi rời đi, bóng dáng bị thương khi cậu rời khỏi lại thành hồi ức cuối cùng của mình.

Vì sao hồi tưởng đều như vậy.

Nếu như lúc ấy không trả lời cậu ấy như vậy, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn....

Tại Chân áy náy từ trên giường ngồi bật dậy, mở đèn bàn đầu giường, cẩn thận lấy ra quyển sổ lưu niệm trong tủ quần áo, mở ra một trang đều là Kim Cơ Phạm.

“Học sinh trung học năm hai tai nạn xe cộ bất hạnh qua đời.” Một dòng chữ màu đỏ nổi bật.

Tại Chân lẳng lẳng nhắm mắt, hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó:

“Tại Chân!” Kim Cơ Phạm cắn một miếng Hamburger cầm trong tay, vẫy tay với Tại Chân vừa bước ra từ sân bóng rổ.

Tại Chân nhìn đến cậu ta, rất nhanh tiêu sái đi đến, nói: “Cậu tìm tớ gấp như thế, có chuyện gì? Hôm nay cậu không phải tập luyện à?”

“Thì vì không cần tập luyện mới tìm cậu mà.” Cơ Phạm không hiểu sao cười vui vẻ, vừa đưa Coca trong tay cho Tại Chân đang có vẻ thở gấp.

“Thật là.” Tại Chân tiếp nhận uống vài ngụm.

“Tại Chân, hiện tại có người yêu chưa?”

“Không có, làm sao?” Tại Chân nghi hoặc nhìn Cơ Phạm. “Cơ Phạm có sao?”

Cơ Phạm ngẩng đầu nhìn khoảng không mờ nhạt trên trời. Thật lâu mới trả lời: “Có! Hiện giờ có một người tớ rất thích.”

“Thật sao? Là ai vậy? Tôi biết sao?” Tại Chân hưng phấn hỏi.

“Tại Chân..... Đương nhiên quen biết.”

Tại Chân mang vẻ mặt hưng phấn cùng chờ mong, không chú ý tới hai phiến má Cơ Phạm hơi hơi phồng hồng.

“Cậu ta là một tên đầu gối, nhưng rất đáng yêu. Chỉ cần đùa cậu ta một chút liền tức giận bĩu môi, ha ha, thật giống một đứa nhỏ.” Cơ Phạm vừa nói khoe miệng không tự giác cong lên.

“Tại Chân!” Cơ Phạm đột nhiên gọi Tại Chân.

“Sao vậy?” Tại Chân nghiêng đầu nhìn Cơ Phạm.

Cơ Phạm hít sâu một hơi, giống như lấy dũng khí thật lớn, nói với Tại Chân: “Nếu.....Nếu người kia là cậu, cậu sẽ nhận chứ?”

Thời gian trôi qua chỉ nghe tiếng gió nhẹ thổi qua từng phiến lá.

Tại Chân.....Tại Chân.....

Cơ Phạm.....Cơ Phạm.....

Tại Chân..... Lúc nào thấy nhàm chán cứ đến tìm tôi chơi.

Lúc thấy nhàm chán? Tìm cậu chơi.....

Lần này, Tại Chân nhìn đến một bóng dáng mơ hồ, giống như đang đưa tay về phía cậu.

Tại Chân nhẹ nhàng nâng tay phải, đang muốn tóm lấy bóng dáng mơ hồ phía trước. Nhưng vừa động, liền tỉnh.

Thời gian bên ngoài trời đã sáng, nhưng sắc trời vẫn mờ mờ tối.

Tại Chân đứng dậy, mặc quần áo tử tế ra ngoài.

Sáng sớm, người đi trên đường hầu như không có ai. Tại Chân yên lặng đi tới, không nhớ đã đi qua mấy con phố, chỉ loay quanh mấy vòng, cứ như vậy, bước đi không có mục đích.

Đột nhiên, cậu nghe được một tiếng hét chói tai, đó là tiếng lốp xe ô tô do thắng gấp mà ma sát với lòng đường phát ra.

Tại Chân bước nhanh tới nơi vừa phát ra tiếng động.

Trên mặt đường có người bị thương đang nằm bất động, Tại Chân nhìn thoáng qua, đó là người cậu biết ——— Lê Thụ.

Cô bị đụng xe nằm trên đường, bên cạnh còn có ô tô bởi vì thắng gấp mà lưu lại hai dấu vết thật dài.

Cô ấy sao lại ở đây?

Tại Chân đột nhiên nhớ tới, ngày hôm qua Lê Thụ từng nói hôm nay muốn đưa đồ gì đó cho cậu. Nhưng....

Đang thời điểm Tại Chân thất thần, chiếc BMW màu đen gây án mở động cơ, lùi về sau hai thước, sau đó, tăng hỏa lực thật lớn phóng về phía trước.

Thắng tấp, đâm thật mạnh, nghiền qua người Lê Thụ.

Thân xe kéo dài qua người Lê Thụ, sau đó dừng lại, lui xe. Hai lần bánh xe đều lăn theo đường cũ.

Tại Chân thấy rõ ràng Lê Thụ từ mắt cá chân đến phần thân đều bị ép gần như nổ tung, huyết nhục mơ hồ.

Tại Chân kinh ngạc che miệng, ánh mắt nhìn về người lái xe gây án, chỉ nhìn thấy một bóng đen mờ nhạt. Cậu từ từ đi vào đường cái, đến gần ô tô, muốn thấy rõ ràng một chút.

Đột nhiên, ô tô phát ra tiếng động tà ác, sau đó, tựa như nổi điên mà phóng đi, thắng tấp, không thể ngăn cản. Tại Chân không kịp phản ứng, ô tô đã không thấy tăm hơi, giống như nó chưa bao giờ xuất hiện ở đây.

Thi thể Lê Thụ bị đâm đến nghiền nát từ cổ xuống đều gãy hết, thân hình bị nghiền nát, máu từ thân thể bắn hết ra ngoài, xương bàn chân bị đè thành một tầng phấn mỏng, rơi trên sàn đường xám, mà đầu Lê Thụ dính đầy vết máu, không bị cổ giữ lại, tự do lăn một đoạn theo đường vòng cung trên mặt đất, cuối cùng, đụng vào mắt cá chân Tại Chân, kết thúc vận động sinh mệnh cuối cùng.

Tại Chân cúi đầu, nhìn cái đầu bị bao phủ bởi một mớ hỗn độn, từ từ ngồi xổm xuống, run rẩy vươn tay phải, khi bàn tay thật sự sắp chạm vào Lê Thụ, Tại Chân nhớ tới chiếc điện thoại đi động đáng sợ, Tại Chân đưa tay phải chuyển qua túi.

Quả nhiên, lại có tin nhắn đến từ Cơ Phạm.

“Lúc nào nhàm chán, qua tìm tớ chơi nha.”

Tại Chân cố lấy dũng khí, bàn tay run rẩy nhấn từng phím ra tin nhắn hồi âm.

“Mày rớt cuộc là ai?”

xỉu.

Rất nhanh di động vang lên, Tại Chân nhìn tin nhắn trả lời, kinh ngạc tới té

Bên trên hiện ra: “Tại Chân! Cậu không nhớ tớ à? Tớ là người yêu Kim Cơ Phạm của cậu.”

8. Chương 8: Chiếc Chìa Khóa Hoen Rỉ

Tại Chân..... Tại Chân.....

Vĩnh viễn không được quên, tớ là Kim Cơ Phạm..... “A!” Tại Chân đột nhiên từ trên giường bật dậy.

Vừa rồi, cậu rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt Kim Cơ Phạm, cậu ấy cười, giọng nói, thói quen nghiêng bên phải 45°, mọi thứ từ không có dần trở nên rõ nét.

Đã không thể nhận ra, đâu là mơ, đâu là thật.

“Tại Chân!” Lý Tại Tĩnh vào phòng Tại Chân, nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tại Chân, hỏi: “Làm sao vậy? Lại gặp ác mộng?”

Tại Chân nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Chị, không có việc gì.”

Tại Tĩnh không yên tâm, nhưng cô hiểu, Tại Chân nếu như không muốn nói thì vô luận như thế nào cũng sẽ không nói. Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, xoay người đến phòng khách, khi trở lại trên tay cầm theo một cái hộp.

“Đây là bưu kiện buổi sáng mới chuyển tới, của em.” Tại Chân tiếp nhận, mở ra.

Người gửi là Kim Ngôn Sơ, bạn hồi trung học của Tại Chân.

Nhưng bình thường cũng không gặp gỡ gì, sao đột nhiên lại gửi đồ đến nhỉ?

Bên trong hộp giấy màu vàng trống rỗng chỉ có một chiếc chìa khóa và một tờ giấy.

Tại Chân cầm lấy chiếc chìa khóa, nhưng cũng chỉ là một chiếc chìa khóa nhà bình thường, lấy tay sờ thử, mặt ngoài chỉ lưu lại màu đồng hoen rỉ. Mà trên tờ giấy viết địa chỉ.

Là địa chỉ nhà Cơ Phạm. Đây là có chuyện gì?

Tại Chân bấm điện thoại gọi cho Kim Ngôn Sơ, lại bị ngắt đi. Tiếp theo Tại Chân nhận được tin nhắn trả lời của cô.

“Cầm cái chìa khóa đến địa chỉ ghi trên giấy, sẽ tìm được tất cả đáp án.”

“Làm sao vậy?” Tại Tĩnh nhìn gương mặt khẩn trương của Tại Chân, quan tâm hỏi.

“Chị! Em muốn đến xem nhà Cơ Phạm.” Tại Chân từ trên giường đứng lên, lấy quần áo ra từ trong tủ.

“Cái gì!?” Tại Tĩnh không thể tin được lời Tại Chân nói.

“Em muốn đến nhà Cơ Phạm, em muốn biết đáp án. Cái này đối với em mà nói.....Rất quan trọng.”

Đúng vậy.

Tố hiện tại mới hiểu được, Kim Cơ Phạm – cậu trong lòng tớ kỳ thật..... rất quan trọng.

Cho tới bây giờ tớ vẫn còn nhớ rõ bóng dáng khi cậu rời đi, đó là kí ức cuối cùng trong đầu tớ về cậu.

Nếu lúc ấy câu trả lời của tớ không phải như vậy, nếu lúc trước tớ có thể hiểu được, nếu tớ có thể thấy rõ điều này sớm hơn..... Nếu có thể.....

Tớ không muốn cậu biến mất khỏi cuộc sống của tớ.

“Chị! Em muốn một mình đi.” Từ trên xe bước xuống, Tại Chân gắt gao đem chiếc chìa khóa nắm chặt trong tay.

“Kia..... Em cẩn thận một chút, có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho chị.” Tại Tĩnh cũng xuống xe, nhìn theo dáng Tại Chân bước vào thang máy.

Thang máy không ngừng đi lên, cuối cùng dừng lên một tiếng.

Tại Chân ra thang máy rồi rẽ phải, cuối hành lang trong trí nhớ đã sớm quen thuộc, phía sau cánh cửa phòng bảo vệ màu xám nhạt đã từng là nơi bí mật tốt nhất của họ.

Tại Chân bình tĩnh đè xuống trái tim đang đập liên hồi, nhẹ nhàng cầm chìa khóa cắm vào ổ khóa.

Đất một tiếng, cánh cửa hướng bên trong mở ra.

Nhưng bên trong cánh cửa lại làm cho Tại Chân sợ ngây người. Kim Ngôn Sơ!

Làm sao lại.....

Kim Ngôn Sơ toàn thân bị quấn bởi một dải băng màu đỏ tươi, cả người đầy máu bị treo trên trần nhà.

Trên người cô, trái phải trên dưới cắm hơn 10 con dao, mà chiếc váy dài vàng nhạt của cô cũng dính đầy máu tươi, thấm đỏ trên làn da. Hai tay buông xuống tự nhiên, trên cánh tay chỉ chít những vết dao nhọn cắt qua tạo thành từng vết máu đỏ thẫm, âm thanh tí tách máu theo đầu ngón tay chảy xuống rơi trên sàn nhà làm bằng gỗ, tạo nên hình hoa. Mà bên trong lớp váy trống rỗng..... chỉ có vạt áo váy gắn lại với nhau.

Tại Chân cúi đầu nhìn xuống, trước tử định giày chính là đôi chân vốn phải dính với thân thể, đôi chân bị cắt đứt từ phần bắp đùi, ở phần đầu gối bị cắt thành hai đoạn. Nhìn từ trên cao xuống nhìn thấy rõ ràng dòng chữ được viết bằng máu đỏ ”Vĩnh viễn không được quên, tớ là Kim Cơ Phạm.”

Bịch một tiếng, Kim Ngôn Sơ đang bị dải băng trói treo lên dường như bị đứt, cả thân thể bị tàn phá cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống trước mặt Tại Chân. Tóc tai tán loạn, khuôn mặt tái nhợt dính bụi, hai tròng mắt vô thần gắt gao nhìn chằm chằm trần nhà, khóe mắt chậm rãi chảy ra chất lỏng đỏ máu.

Tại Chân sợ đến mức thối lui đến ngoài cửa, nắm chắc điện thoại trong tay, ngón tay run rẩy ngay cả việc bấm điện thoại cho chị cũng không được.

“Đinh —— bạn có một tin nhắn mới, mời chú ý kiểm tra và nhận!”

Cánh tay Tại Chân hơi run run một chút, màn hình chuyển từ hình ảnh sang tin nhắn.

“Tại Chân, mau tới sân thượng.”

Người gửi không phải Cơ Phạm như mọi khi, mà là —— chị gái.

9. Chương 9: Thập Tự Giá Trên Tầng Thượng

Tại Chân tâm tình không yên chạy gấp lên sân thượng rồi cuộc cũng nhìn thấy tay vịn cuối cầu thang, cửa bằng gỗ theo từng bước chân của Tại Chân mà phát ra tiếng kêu rên “kéo kẹt kéo kẹt”.

Đẩy cánh cửa nhìn tựa như hàng rào, Tại Chân đi lên sân thượng. Nhưng, không có người nào hết, trên sân thượng một mảnh trống trải, càng kỳ lạ là dây thường xuân vốn nằm trên lan can tầng thượng nhưng lúc này lại xuất hiện hoa hồng đỏ tươi, rực rỡ như có ma lực hấp dẫn Tại Chân đi về phía trước.

Đột nhiên từ rất xa phía sau truyền đến tiếng động, Tại Chân quay đầu, thấy một màn mà cậu không ngờ đến nhất.

Ngay tại vị trí tường mà cậu mới đứng, cả người đầy máu..... Đúng.....

Là chị của cậu.

Tại Chân như phát điên chạy tới, cách Tại Tĩnh không đến một mét thì dừng lại, bàn chân như bị ghim lại, không thể di chuyển.

Mà Tại Tĩnh bị rất nhiều dao nhọn gắt gao đóng chặt trên tường, đầu cúi thấp, mái tóc dài tán loạn rũ xuống, mái tóc nhỏ máu tựa như những giọt nước mắt không ngừng rơi vì đau thương.

Vị trí xương bả vai bị dao nhọn đâm thật sâu vào trong thân thể, máu đỏ như vòi nước được mở chậm rãi không ngừng chảy ra ngoài. Nơi bàn tay cùng mắt cá chân, thủ pháp giống nhau đều dùng dao đâm sâu vào thân thể gắt gao dính chặt

trên tường, tạo thành hình thập tự giá (Thập Tự Giá (). Trên tường từ cao đổ

xuống hai đường máu riêng rẽ, tựa như bức tường thủy tinh rực rỡ trong giáo đường, quý dị từng chút từng chút lấy đi sinh mệnh. Trên chiếc áo khoác màu nhạt đã bị nhuộm một màu đỏ tươi, trên cánh tay lộ ra ngoài có khắc hình hoa hồng mang màu đỏ rực rỡ mà xinh đẹp.

Tại Chân hai tay nâng đầu Tại Tĩnh, một tay nhẹ nhàng gạt mái tóc dài đang che đi cả khuôn mặt.

Rồi lại như phát điên mà hét lên một tiếng.

Vì cậu nhìn thấy, trên khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt, nơi đôi mắt, chỉ còn lại một hốc mắt trống rỗng đỏ tươi chết chóc.

Di động lại vang lên, vẫn là tin nhắn của Cơ Phạm. “Không cần cố gắng tìm tới, tớ sẽ tự mình xuất hiện.”

“A ~” Tại Chân hướng lên bầu trời hét dài một tiếng, sau đó nhìn bốn phía xung quanh, dường như dùng hết sức lực bản thân hét lớn: “Rất cục là ai! Mau lặn ra đây cho tôi! Tôi thật sự chịu không nổi, vì cái gì lại như vậy!!! Rất cuộc là ai đang dở trò quỷ! Đi ra cho tôi!!!!”

“Ha ha! Có như vậy đã không chịu nổi.” Từ bên trái bức tượng một bóng người đi ra, Tại Chân kinh ngạc, người này cho tới bây giờ mình chưa từng gặp qua.

“Anh là ai? Vì sao muốn giết chị tôi?”

Thanh niên cười khê vài tiếng, sau đó nhếch một bên khóe miệng, dùng một giọng điệu kỳ dị nói: “Tôi là ai không quan trọng, nhưng giết chị cậu không phải tôi, là.... ”

Tại Chân cảm giác phía sau có người dùng cái gì che miệng của cậu, lúc sau cảm thấy mê man.

Chính là trước khi cậu mất đi ý thức, rất mơ hồ nghe được bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: “Cậu sao có thể quên đi tớ, tớ là Cơ Phạm mà!”

Cơ Phạm hít sâu một hơi, như lấy dũng khí thật lớn, nói với Tại Chân: “Nếu.

.... Nếu người kia là cậu, cậu sẽ chấp nhận sao”

Thời gian trôi qua chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ thổi qua làm đung đưa phiến lá.

“Cơ Phạm..... Cậu sao lại hỏi như vậy.” Tại Chân cúi đầu, không dám nhìn biểu tình của Cơ Phạm. Thổ lộ với cậu như vậy thật sự mà nói quá đột ngột.

“Tớ..... Tớ là thích cậu.” Thanh âm Cơ Phạm vang lên rất nghiêm túc.

“Nhưng..... Nam sinh không phải là thích nữ sinh sao?” Thanh âm Tại Chân trở nên nhỏ dần, chính cậu cũng không hiểu vì sao mình lại nhắc đến chuyện này.

“Vậy ý cậu là.....cậu thích nữ sinh.” Thanh âm Cơ Phạm cứng nhắc, rất lạ.

“Không phải vậy.... là..... ” Tại Chân cũng không biết phải giải thích sao suy nghĩ trong lòng mình lúc này. Kỳ thật trong lòng cậu lúc này cũng rất hỗn loạn.

“Quên đi! Cậu cũng không cần phải nghĩ lý do cự tuyệt tớ..... Nhưng cậu vĩnh viễn không được quên, tớ là

Kim Cơ Phạm, không thích nữ sinh, chỉ thích Lý Tại Chân!” Nói xong Cơ Phạm buông hamburger đang thưởng thức trên tay, rời đi không quay đầu lại, không ai ngờ đến lần rời đi này, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tại Chân yên lặng nhìn theo bóng dáng của Cơ Phạm, bên trong ***g ngực giống như trái bóng không ngừng đập, thích, thích, thích....

10. Chương 10: Mang Tình Yêu Đi Chết

Tại Chân chậm rãi khôi phục ý thức bởi thanh âm truyền đến bên tai, thanh âm rất quen thuộc khiến cho Tại Chân không dám mở to mắt chỉ tiếp tục giả bộ ngủ.

“TOP ca, chuyện tới đây cũng xong rồi, anh yên tâm, tôi đã nhận lời anh thì nhất định sẽ thực hiện. Bây giờ, anh để tôi tự giải quyết đi.....” Đây là..... giọng nói của Cơ Phạm, Tại Chân vĩnh viễn không nhớ nhầm.

“Kia.....cứ như vậy đi.” Tiếp theo là tiếng của người nào đó rời đi, rồi tiếng cánh cửa bị đóng lại.

Cuối cùng, bên tai truyền đến hơi thở rõ ràng.

“Cậu tỉnh, không cần giả vờ.” Giọng nói khe khẽ, nhẹ nhàng khiến cho Tại Chân tự động mở mắt.

Khuôn mặt trước mắt này!

Tại Chân cũng sẽ không quên.....

Kim Cơ Phạm. Người này, Lý Tại Chân cậu có chết cũng không quên.... Chết.....

“Sao vậy, đã lâu không gặp rồi, cậu không có điều gì muốn nói sao?” Cơ Phạm ngồi bên cạnh Tại Chân, nhìn chăm chăm cậu, biểu tình giống như đang chờ mong gì đó.

Bốn mắt nhìn nhau, dần dần, ánh mắt Tại Chân trở nên nghiêm túc, có lẽ là cừu hận.

“Cậu.... Vì cái gì..... Muốn giết bọn họ..... ” Rốt cuộc hỏi, kỳ thật trong lòng Tại Chân vẫn luôn hi vọng Cơ Phạm sẽ phủ nhận, trong lòng vẫn mong mọi chuyện đều không phải cậu ấy làm.

“Cậu muốn nói..... Chỉ có cái này?”

“Chị tôi.....Vì cái gì.....Vì cái gì muốn giết chị tôi. Nhớ đến chị, cảm xúc trong Tại Chân chợt kích động dâng lên.

“Ha ha!” Cơ Phạm đứng dậy, mở ngăn tủ ra.

“Cậu cười cái gì?” Tại Chân cũng đứng dậy theo, nhưng không dám đi qua, chỉ đứng ngơ ngác nhìn theo.

“Người là tở giết! Nhưng.....” Từ phía ngăn tủ bằng gỗ truyền đến giọng nói của Cơ Phạm đang cúi đầu.

“Nhưng cái gì?”

“Muốn bọn họ chết không phải tở, là cậu!” Cánh cửa tủ đột nhiên vang lên một tiếng ba thật lớn, dọa đến Tại Chân.

“Tôi?”

Cơ Phạm vẻ mặt ôn nhu đến gần Tại Chân, cậu từ từ lùi về sau từng bước từng bước, cuối cùng ngã ngồi trên ghế, ngẩng đầu lên, khó có thể tin nhìn Cơ Phạm.

“Xem ra cậu cũng đã quên tở.....” Cơ Phạm cúi người, hai khuôn mặt chỉ cách nhau chưa đến 10 phân. “Nhưng là làm sao bây giờ? Tở còn nhớ rất rõ, mà cậu lại quên..... ”

xa lạ.

“Cơ Phạm.....” Tại Chân nhìn người trước mặt. Đột nhiên cảm giác thật

“Thời điểm tở rơi xuống sườn núi, mọi người xung quanh đều chết, chỉ mình tở một người còn sống, tở hi vọng biết bao nhiêu được chết, như vậy tở có thể giống như cậu, quên đi cậu! Quên đi người mình thích..... Nhưng, cố tình, cố tình ông trời lại để cho tở sống, trở về, sau đó chạm rai khiến cậu trở thành người của tở..... ”

lời.

“Cậu..... ” Bị điên rồi sao? Tại Chân chưa kịp nói xong đã Cơ Phạm ngắt

“Tở điên rồi! Tở đúng là điên rồi!” Cơ Phạm thấp giọng thì thầm, không biết từ khi nào trên tay cầm một con dao cùng một bình thủy tinh, giọng mê hoặc: “Cậu uống cái này xong, rồi tở đưa cậu con dao, cậu giúp bọn họ báo thù thế nào? Nhớ đến việc tở đối với chị cậu như vậy, một nhát một nhát.....” Cơ Phạm cầm dao lướt qua từng nơi trên cánh tay, sau đó nắm chặt bàn tay Tại Chân, khiến mũi dao nhọn sát vào ***g ngực cậu ta.

“Đâm xuống, giết tó, cho nên những người thích cậu đều do cậu giết chết, là tó.... ” Lời nói của Cơ Phạm tựa như ma chú, khiến Tại Chân sợ đến mức tay run rẩy đứng lên.

“Không cần!” Tại Chân mạnh mẽ buông hai tay, dao rơi xuống trên mặt đất, bịch một tiếng.

“Tó..... Làm sao có thể giết cậu..... ”

“Cậu không thể giết tó.... ” Cơ Phạm giống như hiểu được gì đó, đưa tay cầm chất lỏng trong bình uống một hơi cạn, sau đó nhặt con dao dưới đất lên, “Như vậy.... Chúng ta đổi đi.”

Giây tiếp theo, Tại Chân bỗng nhiên mở to hai mắt, cậu cảm nhận được từ trong ***g ngực một cảm giác lạnh như băng, sau là cảm giác đau đớn kịch liệt, khiến cậu không thể hô hấp.

Cơ Phạm trước mắt, trên khuôn mặt trắng nõn một vết máu đỏ rực, lưu lại theo đường cong gò má.

Cơ Phạm dùng dao rạch mở ***g ngực Tại Chân, máu đỏ tươi bắn ra xung quanh, thịt bên trong chưa bao giờ tiếp xúc với không khí nay được phơi bày tùy ý thở dốc. Tiếp theo, Cơ Phạm dùng chính con dao còn dính đầy máu Tại Chân đồng thời đâm vào rạch ***g ngực của mình, lấy ra trái tim Tại Chân, cẩn thận bỏ vào trong ngực mình.

“Bây giờ, cậu thật là của tó.... ” Cơ Phạm nói xong, khóe miệng tràn ra chất lỏng màu đỏ tươi.

Ánh mắt Tại Chân mê mang, dùng một chút hơi thở cuối cùng của mình, nâng tay phải lên, nhẹ nhàng chạm vào má Cơ Phạm, ngón tay cái khẽ lau đi vết máu còn sót lại trên khóe miệng.

“Cơ Phạm..... Tó..... Mãi mãi không bao giờ quên.....Cậu.....

Người mà tó yêu.....”

Thật lâu sau, Cơ Phạm vô lực ngã xuống, bên tai đã không còn thanh âm suy yếu kia.

“Ha ha..... Ha ha.....Khụ khụ.....” Hắn cố sức cười khê, gắt gao ôm chặt lấy thân thể bên cạnh, bên tai Tại Chân khẽ nói: ” Tó biết.....”

Điện thoại của Tại Chân đang nằm trên bàn đột nhiên vang lên, đó là tin nhắn cuối cùng đến từ Kim Cơ Phạm, với nội dung:

“Tớ sẽ mãi mãi đặt cậu ở trong lòng, người tớ yêu nhất.”

Vài giờ sau, TOP mang một hộp lạnh cầm tay trở về Đại học y GY, hần đi thẳng đến căn phòng cuối hành lang, căn phòng đặc biệt âm u quỷ dị, đây là phòng riêng của hần, cầm học sinh bước vào.

Hần cẩn thận đem hai trái tim còn rất mới đặt vào bình thủy tinh chứa dung dịch đặc chế. Thần kỳ chính lắm, trái tim vốn không có sinh mệnh, ở trong lọ lại nhịp nhằng đập từng hồi, giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

TOP đến bên cạnh cái bình bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt vẽ lớp thủy tinh bên ngoài, nói bằng giọng điệu dỗ dành: “Đây là hai người bạn mới của em, chiếu cố bọn họ cho tốt nha!” Trái tim trong lọ bỗng nhiên đập nhanh, như là đang trả lời hần. TOP cười hài lòng, ngón tay xoa nhẹ bằng nhẵn trên lọ.

G-Dragon tình yêu của tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-quy-di>